

απλός

απλός, -ή, -ό, επίθ. [<μσν. ἀπλός <αρχ. ἀπλοῦς], απλός. **1.** που είναι απλοϊκός: «είναι απλός άνθρωπος». **2.** που γίνεται αμέσως κατανοητός: «έτσι όπως μιλάει απλά τον καταλαβαίνουμε όλοι». **3.** που δεν έχει κάποιο βαθμό ή κάποια θέση: «είναι απλός υπάλληλος σε μια εταιρεία || είναι απλός εργάτης». **4.** το θηλ. ως ουσ. **η απλή**, η βενζίνη σε αντιδιαστολή με τη σούπερ. Επίρρ. **απλά** κ. **απλώς**:

- απλά πράγματα, βλ. λ. πρά(γ)μα·

- απλός στρατιώτης, βλ. λ. στρατιώτης·

- η απλή λογική, βλ. λ. λογική·

- μιλώ απλά ελληνικά, βλ. λ. [ελληνικός](#)·

- μιλώ με απλή γλώσσα, ή μιλώ σε απλή γλώσσα, βλ. λ. [γλώσσα](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας